

Y cuydant sempre 'l jardí
t' hi arraplega la vesprada,
ton jardí 't distreu del mon,
del mon te manté allunyada.

Si robessin de ton cor
lo que aymas mes, ton jardí,
la teva felicitat
no podria subsistir.

En ton jardí es ahont disfrutas,
per ell son tos bells encants,
ell es qui sent tos sospirs,
sols ell recull los teus cants.

Quant alegre, quant ditxosa
quant felís y ajogassada
passas horas y mes horas
en ton jardí atrefagada.

Pero molt t' hi he observat;
¿y com pot ser altre cosa
si quan cuydas ton jardí
estás nena tan hermosa?

Hi notat que no tan sols
per lo jardí está ton con cor,
sino que també ton pit
sent molt, pero molt amor.

Perque cuydas una planta
ab molt mes reculliment
y alegría, que las altres;
la planta del pensament.

¡Quant ditxós será 'l mortal
que recullí aquesta flor
tan ben regada per 'quella
virginitat de ton cor.

D. VILANOVA Y CUSPINERA.

Testament d' amor

A Joseph Coma.

L' aspecte d' aquella cambra feya
fredat. Semblaba talment, á la esmor-
tuida llum que tot just arribaba á desfer
las negres sombras, que l' imatge de la
mort voltés pel entorn de las parets, es-

perant l' hora de extendrer sas alas de-
muut del llit ahont jeya, lo qui avans
era un jove fort y robust, plé d' ener-
gia y de vida y qu' are sols era una ca-
lavera.

Lo silenci mes absolut regnaba allí,
sols s' ohía lo fatigós respirar del ma-
lalt.

.

La porta grinyolá un xich y ab tota
pausa va entrar dins del cuarto un al-
tre jove, qu' acostantse á n' el malalt
va contemplarlo ab fonda tristesa breus
instants..... después de dirigirli una
mirada compasiva s' apartá per anar á
sentarse devant una tauleta que en lo
mateix cuarto hi habia, y ab decisió
obrí 'l calaix, qu' exhalá un grat per-
fum de flors..... y ab l' anima compresa
mitj esporoguit de lo que feya, aná tra-
yent poch á poch flors ressecas... trosos
de cintas.... retratos.... y plechs de
cartas, cuidadosament lligats, y qu' ell
aná col-locant en un gran plech, que
tancá ab escrupolositat.

Termenada sa tasca, torná á acostarse
al llit ahont sofria son pobre amich y al
posarli lo plech demunt de sos ardents
llabis sembrá que mormorés ab veu apa-
gada lo dols nom de s' aymia.

.

Al traspasar la porta del aposento, d'
ahont s' enduya 'l cor de son ver-
amich, respirá fortament y de sos ulls
prenyats de llágrimas 'n saltaren du-
gas cara avall.

.

CAMILO XIOL RIERA.

